

ватъ помежду имъ; тъй се получава бързописното (курсивно) писмо, което отъ своя страна се развива и промѣнява различно. Отъ гърцитѣ писмото се разнесло въ Римъ и отъ тамъ и въ Западна Европа подъ името латиница.

*Ὁς ἀστὴρ φαίνος, καὶ λάμπων ἐξ ἑώας,
καὶ δίκαν ἡλίου ἀβλάζων: ἐλέλαμφας, καὶ κατε*

Новогръцко писмо.

Когато българскитѣ славяни влѣзли съ гърцитѣ въ културни връзки, имало вече два вида гръцко писмо: едно едро (унциално) и друго по-дребно и бързописно.

Отъ гръцкото писмо произлиза и нашата българска азбука.

Ето що разказва за това известниятъ писателъ отъ царь Симеоново време Черноризецъ Храбъръ:

— Изпърво българитѣ (славянитѣ) нѣмаха букви, но съ черти и рѣзки четѣха и гадаеха, бидейки езичници. Като се покрѣстиха, изобразяваха речъта си съ гръцки и римски букви. Тоя начинъ на писане — разказва Храбъръ — билъ много неудобенъ, защото било мжчно, а понѣкога и невъзможно да се изобразятъ наши, славяно-български звукове, съ гръцки и латински букви.

Тая мжчнотия, която продължавала дълго време, премахналъ свети Кирилъ, който стѣкмилъ 38 букви, едни по подобие на гръцкитѣ, други споредъ нуждитѣ на нашата родна речъ.

Отъ свидетелството на старобългарския писателъ узнаваме, че светитѣ солунски братя Кирилъ и Методий, въодушевени отъ любовъ къмъ славяно-българитѣ, между които израсли, наумили да наре-